

Bolondok

Péntek délután Jensen úr megszokott mozdulattal lehúzta iratszekrénye rolóját, kétszer ráfordította a kulcsot, kihúzta és íróasztalának fiókjába rejtette. Erre Margerite kisasszony hasonlóképpen megszokott mozdulattal a percenként hangosan kattanó faliórára tekintve megállapította, hogy „nahát, már ennyi az idő, hogy elrepült megint, mindjárt indulhatunk hazafelé”. Erre azonban Jensen úr nem a szokásos „bizony, bizony, ez a hét is eltelt” szavakkal válaszolt, hanem ültében előrehajolva, lehalkított hangon, mintha az irodában kettőjükön kívül más is tartózkodna, aki illetéktelenül tudomást szerezhetne mondandójáról, odasúgta neki:

– Ma este elindulok.

Amint Margerite kisasszony felfogta a bejelentés értelmét, felsikoltott. Nem tudni, hogy az örömtől vagy a rémülettől-e, de valóban felsikoltott:

– Jesszusom! Csakugyan? Igazán elindul?

– A dolgok jelenlegi állapota mellett – dűnyögte Jensen úr megfontoltan, és immár ismét hátradőlve székében – nem halogathatom tovább. Ez látszik az egyetlen megoldásnak.

Margerite kisasszony, szintén lecsillapodva, fontolóra vette.

– Ha nincs más lehetőség...

– Nincs – szögezte le nyomatékosan a férfi. – Eddig is bizonyosan tudtuk.

– Igen, igen – sietett felelni a kisasszony –, csak... csak mégis furcsa belegondolni, hogy hétfő reggel nem fogom itt találni az íróasztalánál... aztán majd valaki mást ültetnek ide a helyére... mást, aki... – könnyeivel küszködött – egy idegent... nem, nem is tudom elképzelni!

– Nem tudhatjuk előre, miként alakulnak az események – emlékeztette Jensen úr. – Lehet, hogy hamarabb végzek ott, mint gondolnánk, és akkor... esetleg... visszaeresztenek. Vagy inkább visszaküldenek...

– Úgy van – kapaszkodott bele a gondolatba a kisasszony –, ez könnyen megtörténhet. És akkor minden folytatódhat úgy, mint azelőtt.

– Azazhogy – emelte magasba mutatóujját figyelmeztetőleg Jensen úr – éppen minden másképp lesz, mint azelőtt. Ezt ne felejtse el!

– Igen, persze – mentegetőzött Margerite kisasszony –, tudom én jól. Emlegette elégszer. Nem is értem, hogy mondhattam ilyen csacskaságot!

A férfi néhány mozdulattal rendet rakott íróasztalán. Sok teendője nem volt vele. Mióta elhatározta, hogy útnak indul, állandó készenlétben teltek a napjai. Úgy intézte minden ügyes-bajos dolgát, mint aki folyton arra számít, hogy másnap már nem lesz módja ilyesmivel vesződni. Végiggondolta teendőit. Hazamegy, átöltözik, beül a mikrobuszba, melybe már hetekkel korábban berakodott minden szükségeset, aztán irány a tengerpart. Az óceán alig háromszáz kilométernyire terül el. Ha jól beletapos a gáz-

ba, estére megpillanthatja. Csodás látvány lesz. Addigra besötétedik, feltűnedeznek a csillagok, és az óceán nyugtalan vize felett ott lebeg majd a maga megfoghatatlan valóságában a Hold...

Begombolta kabátját, eligazgatta magán, majd megemelte aktatászkáját, és kinyitotta az ajtót Margerite kisasszony számára, hogy előre engedje, s csak ekkor vette észre, hogy a nő még fel sem öltözött. Sőt, mintha egyáltalán nem is készült volna hazamenni, csak üldögélt az íróasztalánál csendesesen.

– Maga nem jön? – kérdezte Jensen úr kissé csodálkozva.

– Dehogynem, máris... csak elgondolkoztam egy kicsit.

Jensen úr szótlánul állt a küszöbön. Nem tartotta illendőnek másvalaki gondolatai felől faggatózni. Ám ez nem is volt szükséges, mert a kisasszony kérdés nélkül folytatta:

– Olyan furcsa lesz ezentúl. Mindig... hány éve már?... huszonöt is meglesz jövőre... együtt töltöttük itt bent a napot. Dolgoztunk, végezte ki-ki a maga dolgát, de közben mindig jutott időnk, hogy elmeséljük, mi történt otthon, mit láttunk a moziban vagy a tévében, merre jártunk a hétvégén...

Jensen úr továbbra is hallgatagon ácsorgott, nem mozdult szemernyi sem.

– Olyanok vagyunk már egymás számára, mint a rokonok. Emlékszik? Amikor anyám kórházba került, maga vitt be a kocsiján, hogy sürgősen láthassam, mert magam nem lettem volna képes vezetőni.

– Emlékszem – bólintott Jensen úr –, hogyne emlékeznék.

– Vagy amikor tavaly ősszel a kutyája elpusztult – folytatta a kisasszony –, és nem volt kinek elmondania a bánatát, csak nekem.

– Jeromos – szólt száraz hangon a férfi – igazán jó kutya volt. Kár, hogy itthagytott.

Emlékeikbe merülve hallgattak kicsit.

– Arra gondoltam – mondta hirtelen felélénkülve Margerite kisasszony –, hogy talán nem is kellene elválnunk örökre.

A férfit pillantott, de képtelen volt bármit leolvasni az arcáról.

– Mi lenne, ha... – folytatta kicsit elbátortalanodva –, persze, csak ha nincs ellenére... ha én is magával tartanék?

Jensen úr meghökkent, tétovasága azonban pillanatnyi volt csupán.

– Lehetetlen – jelentette ki határozottan. – Az út veszélyes. Maga nem sejti, mennyire!

– Akkor legalább – fogta könyörgőre a kisasszony – hadd kísérjem el egy darabon. Ameddig lehet.

– Nem olyan finom hölgyeknek való, mint maga.

– Ugyan, ne legyen már olyan kibírhatatlanul makacs!

– Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne...

Még ellenkezett, de ellenállása fokról fokra gyengült, Margerite pedig megérezve ezt, annál kevésbé tágitott. Addig-addig, míg Jensen úr végül beadta a derekát.

– No jó, ám legyen – mondotta utoljára –, de nagyon gyorsan kell felkészülnie. Egy óra múlva ott leszek magáért.

■ – Olyan furcsa – szólott Margerite kisasszony.

A szürkületben a kihalt tengerpart felé autóztak Jensen úr mikrobuszán. Szembejövő alig akadt errefelé. Amint a civilizációtól egyre távolodva nyomultak előre, mint-

ha meg is szűnt volna mindaz, amit maguk mögött hagytak. A táj félelmetes hallgatását alig zavarta meg a motor finom duruzsolása. Jöttükre kettényílt a némaság, mint magányos úszó előtt a víztükör, majd mögöttük ismét összezárulva láthatatlanul bekerítette őket.

– Micsoda? – kérdezte Jensen úr, és fejét körbeforgatva sorra kitekintett járműve ablakain.

A kisasszony kacagott.

– Maga a furcsa. Tudja, hogy még sosem láttam nyakkendő nélkül?

A férfi zavarba jött és motyogott valamit. Szó ami szó, a pedáns hivatalnokra alig lehetett ráismerni. Vastag, bélelt nadrágot, kötött pulóvert és kopott bőrdzsekit viselt, lábára bakancsot húzott. Igaz, a kisasszony sem a megszokott módján öltözött. Nadrágba bújt, amit csak igen ritkán tett meg, télikabátja helyett dzsekit öltött, kalapját meleg sapkára, hétköznapi lábbelijét magas szárú túracipőre cserélte.

A mikrobusz hátsó üléseit Jensen úr korábban kiszerezte. Helyükön most csővázás szerkezetek, karabineres hevederpántok heverték, mellettük benzineskanna, szerszámosláda, zseblámpa és sok egyéb odaszórt kacat.

Mind jobban sötétedett. Már csak az úttestet látták maguk előtt, amint a reflektorok fényében kifogyhatatlan futószőnyegként suhant kerekeik alá. A kisasszony csendesen így szólt:

– Ha nem haragszik meg, Jensen úr... kérdeznék valamit. Soha nem árulta még el, hogyan szeretne eljutni... oda!

– Nem akartam untatni a részletekkel.

– Ugyan már, hova gondol! Dehogyanis untatna! – tiltakozott hevesen Margerite kisasszony.

– Hát jó... ha valóban érdekli.

– Igenis, nagyon érdekel – erősítette váltig a kisasszony.

Kezét a kormánykeréken, szemét az úton tartva Jensen úr beszélni kezdett.

– Bizonyára emlékszik még a középiskolából a gáztörvényekre.

– A gáztörvényekre? – Margerite kisasszony hangjában csalódás bújkált.

– Ne ijedjen meg – mondta sietve Jensen úr –, nem akarom képletekkel meg tudományos handabandával traktálni magát. Egyszerűen arról van szó, hogy a gázok egyenletesen töltik ki a rendelkezésükre álló teret. A levegő pedig gáz. Pontosabban gázkeverék, de ez a lényegen mit sem változtat.

– Miért? – kérdezte bátortalanul Margerite kisasszony. – Mi a lényeg?

– A lényeg... odanézzzen!

Margerite kisasszony az ablak felé fordult, s tekintete messzire siklott a sötétbe vesző tájon. A távolban hegyvonulat sziluettje magasodott alig kivehetően az éjszakában. A csillagok tühegynyi, észrevehetetlen pontjaival ritkásan meghintett égboltozaton most új, derengő fény terjedt széjjel. A domborzat takarásából előbújt a Hold, lomhán kapaszkodva pályáján az égbolt csúcsa felé. A tájat halotti fény lepte el.

– Látja? – kérdezte izgatottan Jensen úr. – Látja a Holdat?

– Persze, hogy látom – felelte értetlenül a kisasszony. – Mit akar vele?

– Van valami köztünk? Köztünk és a Hold között?

– Nincs semmi.

– Az ám! – Jensen úr arca mosolyra húzódott. – Semmi, csak levegő. Levegő, ami a gáztörvény értelmében egyenletesen tölti ki a teret tőlünk a Holdig. Ezen a levegőrétegen át fogok én egy egyszerű repülőszerkezet hátán a Holdba utazni.

Margerite kisasszony lélegzet után kapkodva alig jutott szóhoz a meglepetéstől.

– De hát... hogyan képzeled? A világűrön lehetetlen csak úgy átröpködni!

– Ó, ez igazán nem akadály!

– Neeem???

Jensen úr hangja szenvedélyesen felizzott.

– Ne higgyen el minden számárságot, amivel teletömni igyekeznek az egyszerű emberek fejét! Még hogy világűr! Még hogy Naprendszer, galaxisok és ősrobbanás! Vegye tudomásul, hogy egy szó se igaz az egészből! Tudja, én gondolkodtam. Sokat, nagyon-nagyon sokat gondolkodtam, míg végre rájöttem az igazságra, és engem most már senki tudós emberfia meg nem etet többé a szemenszedett hazugságaival.

A kisasszony bénultan ült. Nem tudta, mit szójjon, mihez kezdjen. Úgy érezte, nagyon mély kútba hullik alá, melynek az alját még nem látni, de a tetejét is szem elől veszítette már, oly régóta zuhan bele.

– A régiek – folytatta Jensen úr – tudták az igazságot. Tudhatták, mert nem működött olyan gátlástalan, agymosó propagandagépezet, mint a mai világban, mely elfedte volna előlük, amit valaha tisztán felismertek. Ma nincs sem önálló világképük az embereknek, sem véleményük, sem ízlésük. Amiről azt hiszik, az nem más, mint az ezerfelől rájuk zúduló, ravaszul kimunkált tudatformáló információöszön eredménye. Kisasszony, amit maga tudni vél a világról, azt nem azért hiszi, mert meggyőződött róla, hogy valóban úgy van, hanem azért, mert mások is ugyanazt hiszik. A példa ragadós, és senki sem szeret kilógni a sorból.

– Én soha nem gondolkodtam ilyesmin – felelte megszeppenve Margerite kisasszony. – Tudom, hogy sokan hazudnak, sokan próbálnak megtéveszteni. Ki érdekből, mint a reklámok gyártói, ki pedig azért, mert ostoba, és ő maga is rosszul tudja. De miféle igazságról beszél, drága Jensen úr, amit régen tudtak, s ma elrejtene előlünk?

Kedvenc rögeszméje napirendre kerültével a férfi egészen izgalomba jött.

– Hát nem mindig egyszerű és világos az igazság? – kiáltotta szónokiasan. – A magukat tudósnak nevezők nap nap után mind bonyolultabb elméletekkel állnak elő a világ szerkezetét illetően. Összejátszanak a kormányokkal, és óriási összegeket költenek arra, hogy még körülményesebb elméleteket tákoljanak össze, még jobban csűrjék-csavarják a szót, még szorosabbra szőjék álságos érveik hálóját. Én azonban, mint egykoron Nagy Sándor a gordiuszi csomót, logikám pengeélével keresztülhasítok minden hamisságot, s már tudom...

Mintha egyhelyben lebegtek volna, puhán ringatózva az üléseken, pedig a mikrobusz változatlan sebességgel robogott két utasával az éjszakában.

– ...igen, én már tudom...

A kisasszony feszülten figyelt. Még remélt, még reménykedett. Még nem tudta, mit fog hallani, csupán növekvő aggodalommal érezte, hogy veszély közelít, mellyel neki, Margerite kisasszonynak kell egymagának szembeszegülnie, birokra kelnie... nem azért, hogy győztes legyen, ó, nem... pusztán azért, hogy továbbra is reménykedhessen...

Jensen úr közben lecsillapodott. Ismét halkán beszélt, de érezhető szenvedéllyel lökte ki magából a szavakat, a mondatokat, melyeket annyiszor átgondolt magányának évtizedeiben, melyeket hangosan kimondva emberi fül még nem, csak a hűséges Jeromos hallhatott.

– A Mindenség kicsi... sokkal kisebb, mint hinné... odakint nincsenek bolygók, csillagok, galaxisok... egyszerűen nem léteznek, érti?... alig egy-két objektum...

Hangja sziklaszilárd bizonyossággal csengett.

– Csak a Föld és körülötte a Hold kering magányosan a semmiben, rajtuk túl pedig mindenfelé a ragyogó kristályszféra terül el, amit mennyországnak is neveznek.

Margerite kisasszony nem döbbsent meg, csupán az zavarta, hogy nem teljesen érti.

– És a csillagok? – csúszott ki a száján, és cseppet meg is ijedt, mert kérdése szinte támadólag hatott. A világerért se szeretne volna megbántani Jensen urat. A férfi azonban rá se hederített a hangsúlyra. Kész volt a válasszal.

– A kristályszférát magát nem láthatjuk, mert valami nagy sötétség, egy fekete burkolat takarja el a szemünk elől. Talán ki sem bíránk a látását. Ezen a nagy sötéten azonban apróbb lyukak keletkeztek itt-ott, melyeken átszűrődik hozzánk valami keveske abból a nagy-nagy égi fényességből. Ezek a csillagok. Egyetlen helyen pedig nagyobb átmérőjű ez a hasadás. Kicsivel nagyobb csupán, mégis olyan bőséggel zuhog rajta keresztül a mennyi dicsfény, hogy majd' belevakulunk... a Nap...

Gyerekkora könyveiből egy réges-régi metszet jutott Margerite kisasszony eszébe. Szántóföldek, mezők végénél az égi szféra roppant szivárványként húzódott le a földig, s hogy még szemléletesebb legyen a kép, egy jobbágy, odahagyva ökreit s szántó-vető munkáját, egészen a földabrosz széléig húzódott, ahol is letérdepelve, vállával átbújva a két világ határán, belebámult a tündöklő, szikrázó mennyi régiókba. Ez lenne a valóság?

– A legizgalmasabb azonban mégiscsak a Hold – folytatta rendületlenül Jensen úr –, mert a Hold valóságos, éppúgy a mi világunk része, akár a Föld. De mi a célja? Mi végből kering ott kinn, messze, ez az irdatlan kőkolonc, ez a gigászi, élettelen sziklagömb? Sokáig nem értettem.

– De ugye sikerült rájönnie a megoldásra?

Jensen úr büszkén nevetett.

– Pofonegyszerű. Nem fogja elhinni.

– Elhiszem, csak árulja már el – sürgette Margerite kisasszony.

– Búvóhely – mondta ki végre Jensen úr.

A kisasszony nem értette.

– Búvóhely? Hogyan búvóhely? Miféle búvóhely? Ki bújna el ott?

– Olyan búvóhely, ahol kiválóan el lehet rejtőzni, ugyanakkor mégis könnyen szemmel lehet tartani minket.

– Kettőnk? – kérdezte naivan elálmélkodva Margerite kisasszony.

Jensen úr türelmetlen mozdulatot tett.

– Az embereket. A földi világot. Mindazt, ami ideleln történik. Az éjszakai oldalon észrevehetetlenül el lehet rejtőzni, a nappaliról pedig kiváló megfigyelések végezhetők.

– És kik tennének ilyet? A Holdlakók?

– Ugyan! A Hold meddő sziklasivatag.

– Értelmes lények a Marsról?

– A Mars nem létezik, sem más földön kívüli világ.

– Akkor hát... az oroszok? – találgatott a kisasszony. – Vagy a kínaiak?

– Nem, ők soha nem juttattak embert a Holdra. Az amerikaiak pedig egytől-egyig mind visszajöttek.

– Talán valamelyik állam titokban mégiscsak...

– A műholdak korában? Ne vicceljen.

– Ki lehet akkor odafenn? – suttogta Margerite kisasszony, és érezte, mint szállja

meg a félelem. Túl sokat hallott egyszerre, túlságosan benne jártak az éjszakában, túlonként ismeretlen volt a láthatatlan vidék, amerre jártak. Mi lesz, ha az út hirtelen véget ér, és teljes sebességgel belerobognak az óceánba? Vagy átzuhannak a kristályszféra falán túli semmibe?

– A választ Woody Allen adta meg.

Margerite kisasszony csodálkozva pillantott rá, de a férfi teljesen komolyan beszélt.

– Az udvari bolondnak minden korban jogában állt kimondani az igazat. Bárkit sértett is meg vele, semmitől sem kellett tartania. A mai bolondoknak még kényelmesebb. Csak nevetnek rajtuk, nem veszi őket komolyan senki, mert képtelenek felismerni, hogy szavaikban mennyi igazság rejlik. Pedig Isten akár egy kisgyerek szájába is adhatja a legfőbb bölcsességet. Miért ne világosíthatna meg engem éppen Woody Allen?

– Woody Allen?! – a kisasszony sehogy sem akarta elhinni. – Mit mondott?

– Hát csak annyit... Einstein híres mondását idézte, mely szerint „Isten nem játszik a világgal kockajátékot”, majd hozzáfűzte: „Naná, mert bújócskázik vele!” Először jót nevettem rajta, s csak később kezdtem töprengeni. Miért ne? Talán valóban bujkál a saját teremtményei előtt. El akarja kerülni a véletlen találkozásokat. Vagy más okból. Ki ismeri az ő szándékait? S ha már elbújít... vajon hol rejtőzhetett el? Van-e alkalmasabb hely a Holdnál? Nemcsak jól lát onnét mindent, de közbe is avatkozhat, amikor kedve tartja. Ha úgy akarja, megjelenhet közöttünk, ő viszont elérhetetlen számunkra ezen a mennyi trónuson. Legalábbis eddig az volt. Csakhogy én most...

■ Margerite kisasszony fázósan toporgott. Már félórája, hogy megérkeztek az óceán parti sziklához, s a vadul fújó szél ellenére Jensen úr nyomban buzgó tevékenységbe fogott a mikrobusz reflektorainak fényében. A kisasszony legőszintébb igyekezete ellenére sem tudott segíteni neki. Csak tisztes távoból figyelhette, amint a férfi hosszú alumíniumcsöveket szed le a kocsi tetejéről, színes ponyvát tereget a földre, huzalokat rögzít, csavaros feszítőket húz meg vagy enged lazábbra, zsinegeket fűz a ponyva karikáiba, görbe profilrudakat dugdos varrataiba, s a kisasszony hamarosan felismerte a szeme előtt kibontakozó szerkezetet: egy motoros sárkányrepülő. Jensen úr széllel szembe fordította az összeszerelt járművet, és orrát gondosan a földre nyomta, nehogy felborítsa egy erősebb légáramlat.

Elérkezett az indulás perce. Jensen úr bukósisakot vett elő a mikrobusz hátulját borító kacsák közül, fejébe húzta, és álla alatt gondosan becsatolta a szíjat, még különösebb látványt nyújtva Margerite kisasszony számára.

– Ugye nem felejtette el, amit megbeszéltünk? – kiáltotta Jensen úr. Hangosabban beszélt a szokásosnál, mert érezte, hogy a süvítő szél elviszi a hangját. – Ha holnap reggelig nem érnék vissza...

– Tudom, tudom – bólogatott Margerite kisasszony –, bejelentem az eltűnését a rendőrségen.

– Akkor ez rendben is volna.

– Nem gondolja meg magát? – kérdezte bánatosan a kisasszony. – Még nem késő visszafordulni.

– Eszemben sincs – felelte Jensen úr. – Maga is jól tudja, hogy nincs más megoldás. Ez az utolsó esélyünk.

– Hátha mégsem állnak annyira rosszul a dolgok...

– Hogy nem-e? – kiáltotta harsányan Jensen úr. – Emlékezzen vissza csak az elmúlt hétre!

– Emlékszem – mondta csendesen Margerite kisasszony. – Bombamerényletek, háborúk, katasztrófák...

– Gyilkosságok, járványok, éhínség... – harsogta Jensen úr.

– Gyűlölködés, pusztítás, pazarlás... – suttogta Margerite kisasszony mind lemondóbban.

– És ez így megy hétről hétre, hónapról hónapra, évről évre! Legfőbb ideje megálljt parancsolni, mielőtt túlságosan késő lesz! Ki más tehetné meg, ha nem Ő? Felmegyek hozzá, hogy felrázzam, és megmondjam neki...

– Ezt azért mégsem kéne – riadt meg a kisasszony.

– Micsodát?

– Felrázni.

– Eh... – a férfi türelmetlenül legyintett – nem szó szerint értettem. Rá akarom venni, hogy álljon végre a sarkára, és tegyen rendet ideleinn, mert sokáig nem viselhetjük már el ezt a rengeteg szörnyűséget. Akkor talán észbe kap, vagy megszán minket, vagy tudomisen... Ha őrá sem számíthatunk, akkor úgyis mindegy. Akkor ez a világ úgysem áll már sokáig.

Elhallgatott.

A sárkányrepülő felé nézett. A gép ponyváját szüntelenül lobogtatta az óceán felől fújó szél, időnként hangosakat csattant, mint valami ostor. Merevítő acélsodronyai csillogó ezüsfonálként feszültek a holdfényben.

– Indulok – mondta Jensen úr.

– Miért kell éppen magának mennie? – fakadt ki Margerite kisasszony. – Nem mehetne valaki más?

– Kicsoda? Akivel próbáltam megértetni, mire készülök, mind kinevetett. Azt mondták, lehetetlenre vállalkozom, és ki fogom törni a nyakam. Csak én tudom egyes-egyedül, hogy amit elterveztem, véghezvihető. Én megcsinálom.

– Hogyan lehet ennyire biztos benne, hogy sikerülni fog?

– Elárulok magának valamit, amit senki más nem tud rajtam kívül.

Jensen úr közelebb lépett. Ha kilométereken belül nem tartózkodik is teremtett emberi lélek, a nagy titkokat azért mégsem szabad kikiabálni. Azokba halkan, ünneplésesen kell beavatni az arra érdemeseket. Jensen úr tehát csöndesen így folytatta:

– A Hold igazából nincs is olyan messze. Sokkal közelebb van, mint tanítják az iskolában. Meglepő, nemde? Magam is alig hittem, mikor ráébredtem egy szép napon. Húsz kilométer sincs a távolság. Igaz, felfelé kell repülni, de nekem négy órára elegendő üzemanyagom van. Az odaútra biztosan elég. Visszafelé pedig sirályként vitorlázva – kitárt karjával mutatta – ereszkedem alá.

– Akkor jó – mondta a kisasszony, és kicsit felvidult. – Így már nem is tűnik annyira veszélyesnek.

Jensen úr lehajtotta a fejét.

– Csak egy dolgot sajnálok – mormolta maga elé.

– Micsodát?

– Hogy Jeromost nem vihetem magammal. Pont elférne a hátsó ülésen. Annyiszor bámulta, annyiszor megugatta a Holdat. Biztosan élvezné az utazást. Miért is nem érhetette meg ezt a napot?

Erre nem volt mit felelni. Margerite kisasszony fejét lehajtva szótlanul álldogált. Majd valami az eszébe jutott, lassan felemelte tekintetét és habozva így szólt:

– Én... én éppen elférnék Jeromos helyén. Kicsi vagyok és egészen könnyű.

Jensen úr a repülő szerkezetre pillantott, mintha mérlegelné, hogy elég erős-e, elbírja-e kettőjüket is, majd fel a Holdra, aztán ismét a sárkányrepülőre. Látszott rajta, hogy tanakodik magában. Bizonyára alaposan fontolóra vette a kérdést, ám bár senki se tudhatja, pontosan mi játszódott le benne. A kisasszony már azt hitte, ismét elutasítja őt, de Jensen úr váratlanul azt mondta:

– Ha tényleg akarja... nem bánom. Sőt, örömmel veszem.

■ Margerite kisasszony a sárkányrepülő gondolójának hátsó ülésén kuporgott bekötve, fején Jensen úr tartalék bukósisakjával, mely kicsit ugyan nagy volt neki, de cseppet sem bánta. A férfit figyelte, amint az kesztyűs kezével erőset ránt a méteres sugárú, simára lakkozott fa légcsavaron, majd beugrik a pilótaülésre és beszíjazza magát.

Jensen úr gázt adott. Amint a sziklák pereme közeledett, óvatosan előretolta a kormányrudat, mire a sárkány orra megemelkedett. A szél váratlanul felerősödve aláfújta a vitorláknak. Megtöltötte a szárnyakat levegővel, amitől azok öblösen megfeszültek, majd hirtelen a magasba rántotta őket. A sziklák okozta turbulencia miatt a gép inogni kezdett, s Margerite kisasszony megrettent. Jensen úr azonban biztos kézzel nyomta előre még tovább a gázkart, a motor felbőgött, s a légcsvavar egykettőre kitolta a szerkezetet a kritikus zónából. A gép imbolygása megszűnt, s máris egyenletes tempóban, lassan emelkedve repültek az óceán hullámtaréjai fölött.

– Jól van? – kiáltott hátra a válla fölött Jensen úr.

– Remekül – felelte Margerite kisasszony.

– A nehezén túl is vagyunk. Meglátja, a többi már simán megy.

Kis idő múltán Jensen úr érezte, hogy Margerite kisasszony megkocogtatja a vállát.

– Tessék? Mit akar?

– Egyet ígérjen meg! – kiabálta előrehajolva a kisasszony.

– Micsodát?

– Hogy nem fogja megrázni. Egyáltalán, legjobb, ha egyetlen ujjal sem érinti őt.

Jensen úr hangosan hahotázva felnevetett.

– Ha csak ez aggasztja... megígérem. Ünnepélyesen megígérem.

– Akkor minden rendben – felelte boldogan Margerite kisasszony, és ő is vele kacagott.

Apró, finom mozdulat a kormányrudon, pici igazítás, és a repülő orra beállt a helyes irányba. Jensen úr vidáman rikkantott. Hangja szanaszét gurult a parttalan légben.

Körülnéztek.

Szárazföld semerre sem látszott. Már nagyon magasan jártak. A csillagfényes égbolt, melynek sötétjében egyre emelkedtek, mint légtornászok egy gigantikus cirkusztág kupolájában, beborította, körülölelte őket.

Semmi teendőjük nem maradt.

A motor egyenletes pöfögésétől kísérve, az óceán szapora hullámai fölött nyílegyenesen belerepültek a derengő Hold mind hatalmasabbá váló korongjába. •

• A szerző a berlini Kafka folyóirat, a budapesti Goethe Intézet és a litera portál „Mit szólna ma Kafka...” c. irodalmi pályázatán megosztott második helyezést ért el 2004. június 3-án a Műcsarnokban felolvasott, „Vonat Európába” c. novellájával. Ezúton is gratulálunk!

P. R. Popovics űrhajós 1962. augusztus 12-én indult a Vosztok-4 fedélzetén 2 nap 22 óra 22 perces űrrepülésre. A repülés során 5 km-re megközelítette a Vosztok-3-at.

W. M. Schirra űrhajós 1962. október 3-án indult a Mercury-8 fedélzetén 9 óra 13 perces űrrepülésre.

V. F. Bikovszkij űrhajós 1963. június 14-én indult a Vosztok-5 fedélzetén 4 nap 23 óra 6 perces űrrepülésre.